

KAPITOLA 2

Evangelina

Bylo by tak snadné ji zabít.

Mezi černými, rudými a oranžovými drahokamy na krku Anabel Lerolanové se proplétal řetízek z růžového zlata. Stačil by jediný pohyb a mohla bych té detonátorce podříznout hrdlo a nechat ji i celý ten její plán vykrvácet. Skoncovat s jejím životem i tím mým zaslíbením Calovi teď a tady, přede všemi. Před matkou, před otcem i před Calem. A to se nezmiňuju o těch Rudých kriminálníchcích a cizích bláznech, se kterými jsme nějakým nedopatřením osudu skončili u jednoho jednacího stolu. Ovšem ne před Barrowovou. Ta se ještě nevrátila. Nejspíš někde brečí pro svého ztraceného prince.

Jenže to by samozřejmě znamenalo další válku, protože naše už tak dost křehká aliance by se tím okamžitě rozpadla. Dokázala bych to udělat? Vyměnit loajalitu za štěstí? Stydím se už jen za to, že si takovou otázku vůbec kladu, dokonce i takhle tiše, jen sama pro sebe.

Ta stará ženská musela můj pohled vycítit, protože se na mě na vteřinu zadívala a věnovala mi nepřehlédnutelný úšklebek. Pohodlně se uvelebila ve svém křesle, ze kterého přetékal její rudo-černo-oranžové šaty.

Oblékla barvy Calorů, ne Lerolanů. To, komu je loajální ona, dávala jednoznačně najevo.

Zachvěla jsem se, sklopila zrak a soustředila se místo ní na své ruce. Během bitvy jsem si ošklivě zlomila jeden nehet. Jemně jsem dýchla na jeden z mých titanových prstenů a vytvořila si z něj dráp, který mi zlomený nehet zakryl. Pak jsem jím zaťukala na loketní opěrku trůnu, čistě jen abych matku trochu pozlobila. Koutkem oka po mně vrhla vražedným pohledem, jinak na sobě nelibost znát nedala.

Fantazirovala jsem o tom, jak vraždím Anabelu, příliš dlouho, takže jsem ztratila přehled o tom, co se zrovna probírá. Naše počty se ztenčily. Zůstali jen vůdci našich spěšně sjednocených frakcí. Generálové, lordi, kapitáni a členové královských rodů. Nejdřív mluvil ten vůdce Montfortu, pak něco řekl otec, poté Anabel a pak zas to samé celé dokola. Všichni hovořili odměřeně a s falešnými úsměvy na rtech se oháněli prázdnými sliby.

Kéž by tu byla Elane. Měla jsem ji s sebou vzít. Stála o to. Vlastně mě o to prosila. Vždycky se snažila držet u mě, i tváří v tvář smrtelnému nebezpečí. Musela jsem se snažit, abych nezačala myslet na ty poslední chvíle, které jsme spolu strávily, na to, jak mi ležela v náručí. Je sice štíhlejší než já, ale má plnější křivky. Za dveřmi hlídal Ptolemus, aby nás nikdo nerušil.

„Dovol mi jít s tebou,“ zašeptala mi do ucha snad stokrát. Ale můj i její otec to zakázali.

To stačí, Evangelino.

Ted' jsem se za to proklínala. Uprostřed toho chaosu by si jí nikdo ani nevšiml. Elane je koneckonců stín a propašovat někam neviditelnou dívku není těžké. Tolly by mi pomohl. Nebránil by své ženě v tom, aby nás doprovázela. Ne kdybych ho o to požádala. Jenže to jsem nemohla. Nejdřív bylo třeba vyhrát bitvu. Bitvu, o níž jsem si nebyla jistá, že ji vyhrájeme. A její život jsem riskovat nemohla. Je sice talentovaná, ale není to žádná válečnice. A uprostřed boje by mě jen

rozptylovala a akorát bych se o ni bála, což jsem si nemohla dovolit. Ale teď...

Tak dost.

Začala jsem prsty kolem opěrek trůnu. Strašně jsem si přála roztrhat na kusy to železo, z něhož byl. Doma ve Skalisku máme k dispozici mnoho řekněme terapeutických kusů kovu. Doma si můžu ničit, jak se mi zachce. Směřovat jakýkoli vztek do nekonečně se měnících tvarů soch, aniž bych si musela lámat hlavu s tím, co si o tom budou myslet ostatní. Jestlipak by se i tady v Corviu dalo najít nějaké klidné místo, kde bych mohla vybit frustraci? Jen díky naději že ano, jsem si dokázala zachovat chladnou hlavu. Trochu jsem svým novým drápem škrábla do kovové opěrky trůnu. Tak tiše, že to zaslechla jen matka. Tady mi za to ale nemohla vynadat, ne před všemi členy téhle podivné rady. Pokud už tu musím sedět všem na odiv, můžu si snad užít těch pár výhod, které to obnáší.

Nakonec se mi podařilo odtrhnout myšlenky od Anabelina odhaleného hrdla i od nepřítomnosti Elane. Pokud chci přijít na to, jak se z otcova plánu vymotat, musím dávat pozor.

„Jejich armáda je na ústupu. Nemůžeme poskytnout silám krále Mavena čas na to, aby se přeskupily,“ prohlásil chladně otec. Ve vysokých oknech za jeho zády se leskly paprsky zapadajícího slunce, které pomalu mizelo v mracích na horizontu. Z krajiny zničené bojem se stále ještě kouřilo. „Akorát si líže rány.“

„Ten kluk už je někde v Kotli,“ zareagovala pohotově královna Anabel. *Kluk.* Mluvila o Mavenovi, jako by to nebyl její vnuk. To už nejspíš nikdy neuzná. Ne po tom, co dopomohl k vraždě jejího vlastního syna, krále Tiberiase. Maven není krev její, ale jen a pouze Elařina.

Pak se Anabel opřela o lokty a sepjala vrásčité ruce. Na prsteníčku se jí leskl zásnubní prsten, starý ale stále zářící. Když nás tehdy všechny překvapila doma v Riftu, aby nám ohlásila, že se chystá podpořit svého vnuka, nevezala si na sebe kovového vůbec nic. To aby unikla našim

magnetronským smyslům. Zato teď se celá ověsila, jako by nás chtěla pokoušet, abychom její korunu nebo šperky použili proti ní. Všechno na ní bylo dokonale vypočítavé. Navíc sama nebyla beze zbraně. Dřív než se stala královnou, bývala válečnicí. Sloužila na frontě. Její dotek detonátorky je smrtící. Dokáže vyhodit do vzduchu věci i lidi.

Kdybych ji nenáviděla za to, do čeho mě nutí, obdivovala bych ji minimálně za tu oddanost.

„Touhle dobou už bude většina jeho sil za Panenskými vodopády a za hranicemi,“ dodala. „V Zemi jezer.“

„I jejich armáda je zraněná, i ta je stejně zranitelná. Měli bychom na ně udeřit, dokud můžeme, i kdybychom tím měli zlikvidovat jen zadní voj.“ Můj otec pohlédl z Anabel na jednoho z našich Stříbrných lordů. „Letecká flotila Larisů může do hodiny vzlétnout, mám pravdu?“

Generál Laris se pod otcovým pohledem celý naježil. Placatku měl dávno prázdnou a užíval si opojení z vítězství. Trochu si odkašlal. Z jeho dechu táhl alkohol přes celý sál. „Ano, Vaše Veličenstvo. Stačí váš rozkaz.“

Vtom ho přerušil hluboký hlas. „Pokud tak učiníte, postavím se proti němu.“

První slova, která vyřkl od té doby, co se sem vrátil z hádky s Mare Barrowovou, Cal rozhodně nezahodil. Stejně jako jeho babička na sobě měl černé barvy lemované rudou. Dávno se převlékl z té půjčené uniformy, kterou oblékl do bitvy. Seděl vedle Anabel, protože se rozhodl ujmout místa jejího krále. Po jeho levici seděl Julian z rodu Jacosů, po pravici právě královna z rodu Lerolanů. Všichni tři Stříbrní šlechtici s mocnou krví v žilách sešikovaní do jedné fronty. Působil jako král hodný naší podpory.

Za což jsem ho nenáviděla.

Cal mohl mé utrpení ukončit, mohl skoncovat s naším zaslíbením a odmítnout, když mu otec nabídl mou ruku. Jenže kvůli koruně byl ochotný zahodit i Mare a mě znovu uvěznit.

„Prosím?“ To bylo to jediné, co otec řekl. Je mužem mála slov a ještě méně otázek. Už jen slyšet ho se ptát mě znervóznělo.

Cal se tiše narovnal a vypjal široká ramena. Pak si opřel bradu o sepjaté dlaně a zamýšleně se zamračil. Vypadal tak nějak větší, starší, moudřejší. Ocitl se na stejném hřišti jako král Riftu.

„Řekl jsem, že se postavím proti rozkazu vyslat do akce leteckou flotilu nebo kteroukoli jinou ze složek naší koalice, aby pronásledovala našeho protivníka na nepřátelské území,“ zopakoval Cal klidně. Musím uznat, že i bez koruny vypadal jako král. Budil pozornost, respekt. Což se dalo čekat, protože přesně k tomu ho vychovali. A Cal je v první řadě poslušným žákem. Jeho babička se sice jen trochu, ale upřímně pousmála. Byla na něj pyšná. „Kotel je pořád minovým polem, doslova. A máme absolutní nedostatek zpravodajských informací, které by nás mohly dovést až na druhou stranu vodopádů. Mohla by to být past. Nebudu riskovat životy vojáků.“

„Celá tahle válka je jedno velké riziko,“ ozval se vedle otce Ptolemus. Narovnal se přitom ve svém trůnu úplně stejně jako předtím Cal. Zapadající slunce dodávalo jeho naolejovaným stříbrným vlasům nachový nádech, takže pod jeho korunou doslova zářily. To samé slunce ale dodávalo na důstojnosti i Calovi, rozžhavovalo jeho zlaté oči do ruda a prodlužovalo jeho stín. Jeden ze druhého nespouštěli oči, jako by se navzájem měřili tak, jak se mezi sebou muži poměřují. *Všechno může být soutěž*, pousmála jsem se sama pro sebe.

„Velice poučné, principi Ptoleme,“ odtušila Anabel suše, „ale Jeho Veličenstvo král Norty si je velice dobře vědom, co je válka. A já s jeho hodnocením situace souhlasím.“

Takže už ho tituluje jako Jeho Veličenstvo. Nebyla jsem jediná, kdo se pozastavil nad její volbou slov.

Cal zaskočeně sklopil zrak. Brzy se ale ze svého překvapení vzpamatoval a odhodlaně stiskl čelisti. Jednou se takhle rozhodl. *A teď už nemůžeš couvnout, Calore.*

Premiér Montfortu, Davidson, sedící za svým vlastním stolem, tiše přikývl. Bez té holky z Šarlatové hlídky a Mare Barrowové ho člověk snadno přehlédl. Skoro jsem na něj zapomněla.

„Souhlasím,“ řekl. Dokonce i jeho hlas byl dokonale neurčitý, bez jakéhokoli přízvuku. „I naše armády potřebují čas, aby se vzpamatovaly. A tato koalice potřebuje čas...“ odmlčel se a zamyslel. Pořád ještě nedokážu z jeho výrazu nic přečíst, což mě neskutečně vytáčí. Jestli pak by se přes jeho mentální obranu dostal alespoň nějaký našeptávač? „... čas, aby dospěla k rovnováze.“

Matka není takový stoik jako otec, takže toho novokrevného vůdce probodla svým černým pohledem. Její had ji napodobil a na premiéra zamrkal. „To skutečně nemáme žádné informace? Copak za hranicemi nemáme žádné zvědy? Odpusťte mi, pane, ale žila jsem v domněnku, že Šarlatová hlídka...“ ta slova málem vyprskla, „má jak v Nortě, tak u Jezeřanů rozvinutou špionážní síť, které přeci musí jít využít, pokud se Rudí v sobě samých a ve své síle nemýlí.“ Z jejích slov kapalo znechucení jako jed z hadích zubů.

„Naši operativci fungují dobře, Vaše Výsosti.“

Ta Rudá generálka, ta blondatá holka, co se v jednom kuse posměšně ušklíbala, vpadla dovnitř s Mare Barrowovou v patách. Obě se ode dveří vydali rovnou k Davidsonovi, rychle a tiše, jako by se snad mohli nějak vyhnout tomu, že si jich všichni přítomní všimnou.

A zatímco ona si sedala, Mare nespouštěla oči ze mě. Kupodivu jsem v jejím pohledu vycítila silné emoce. *Že by snad hanba? Ne, to přece není možné.* Přesto se mi ale rozehrály tváře. Mohla jsem jen doufat, že se nečervenám, vzteky nebo studem, na tom nezáleželo. Oba ty pocity se ve mně totiž praly, oba z dobrého důvodu. Raději jsem se podívala jinam, na Cala, abych se rozptýlila pohledem na jediného člověka v sále, který na tom byl ještě hůř než já.

Rozhodně se snažil působit tak, že ho její přítomnost vůbec nerozrušuje, jenže není jako jeho bratr a na rozdíl od Mavena své emoce té-

měř nedokáže skrýt. Stříbrně se červenal ve tvářích, na krku a dokonce i na špičkách uší. Teplota v sále najednou trochu vzrostla vinou vnitřního boje, který se v něm zjevně odehrával. *Blázen, pomyslela jsem si. Sám ses rozhodl, Calore. A odsoudil jsi nás tím oba. Tak bys mohl aspoň předstírat, že se umíš ovládnout. Protože jestli tady má někdo zezítel z toho, jak bolí zlomené srdce, jsem to já.*

Skoro jsem čekala, že začne mňoukat jako ztracené kotě. Místo toho zuřivě zamrkal, odtrhl od blýskající holky pohled, zaťal jednu pěst a náramek na zápěstí se mu ve světle zapadajícího slunce rudě rozzářil. Ale opanoval se, takže nevzplál ani ten náramek, ani on sám.

To Mare zachovávala ve srovnání s ním ledový klid. Strnulá, nepodajná, bezcitná Mare. Nevydala ani jiskřičku. Jen na mě bez ustání zírala. Lezlo mi to sice na nervy, ale v jejím pohledu se neskrývala žádná výzva. Jako by z jejích věčně vzteklých očí najednou všechn hněv vprchal. Rozhodně se netvářila mile, ale ani ne tak jednoznačně znechuceně jako obvykle. Nejspíš zrovna teď neměla příliš důvodů mě nenávidět. Sevřelo se mi srdce. Ví, že tohle všechno není můj nápad? *Určitě.*

„Dobře, že jste se vrátila, slečno Barrowová,“ řekla jsem jí. A myslela jsem to vážně. Mare uměla prince z rodu Calorů odjakživa bezpečně vyvést z míry.

Neodpověděla mi, jen si založila ruce na prsa.

To její společnice, ta generálka, neměla tak mlčenlivou náladu. Naneštěstí. Zamračila se na mou matku, jako by se rozhodla pokoušet osud. „Naši operativci jsou právě teď v terénu a mapují ústup armády krále Mavena. Dostali jsme zprávu, že jeho jednotky pochodují k De-traonu, a to rychle. Sám Maven s několika svými generály se pak naložil na loď na jezeře Eris, která údajně míří tamtéž. Hovoří se o pohřbu zesnulého krále Jezeřanů. Navíc mají daleko více léčitelů než my. Všichni jeho lidé, kteří bitvu přežili, budou bojeschopní dřív než naši.“

Anabel se na ni zle zamračila. „Ano, rod Skonosů zůstává i nadále rozdělen, přičemž většina je stále loajální tomu uzurpátorovi.“ *Jako*

by to byla naše chyba. Ale my udělali, co jsme mohli, přesvědčili jsme všechny, které jsme mohli. „A to se ani nezmiňuji o tom, že Jezeřané mají vlastní léčitelské rody.“

Davidson se napjatě usmál a naklonil hlavu. V koutcích očí se mu udělaly vrásky hovořící o jeho věku. Mohlo mu být kolem čtyřiceti, ale bylo těžké to odhadnout přesněji.

Pak se prsty dotkl čela, jako by zdravil nebo podivně něco přislíboval. „Montfort se o to postará. Mám v plánu požádat o další léčitele – jak Stříbrné, tak Ardenty.“

„Požádat?“ sykl otec. Ostatní Stříbrní vypadali stejně zmateně jako on. Vyhledala jsem očima Tollyho. Zamračil se. Taky netušil, co tím Davidson myslí. Z toho se mi trochu zvedl žaludek. Musela jsem se kousnout do rtu. To, co jeden z nás nepochopí, většinou doplní ten druhý. Tentokrát jsme ale tápali oba. *A dokonce i otec.* Přestože jsem na něj měla pěkný vztek, to, že sám neví, mě děsilo víc než co jiného. Protože nás nemůže chránit před něčím, čemu nerozumí.

Nerozuměla tomu ale ani Mare, která zmateně trochu ohrnula nos. *Tihle cizinci*, zaklela jsem sama pro sebe. Jestlipak aspoň ta zjizvená neustále se šklebící holka ví, co tím Davidson myslel.

Premiér se tiše pousmál. *Ten mizera si to užívá.* Pak sklopil oči a zamrkal dlouhými černými řasami. Kdyby chtěl, mohl by být krásný. Ale krása se nejspíš s jeho agendou, ať už byla jakákoli, neslučovala. „Já nejsem král, jak všichni víte,“ řekl, načež se zahleděl na otce, na Cala a nakonec na Anabel. „Sloužím z vůle mého lidu, jehož zájmy hájí i jiní zvolení politici, s nimiž musím dospět ke shodě. Až se vrátím do Montfortu, abych požádal o další vojáky...“

„Vrátíte?!“ vyhrkl Cal. Davidson se zarazil. „Kdy jste nám to měl v plánu říct?“

„Teď,“ pokrčil po chvíli váhání rameny Davidson.

Mare zacukalo v koutcích úst. Jestli bojovala s úsměvem nebo s úšklebkem, to jsem nevěděla. Ale nejspíš s úšklebkem.

Nevšimla jsem si toho jediná. I Cal po ní přejel pohledem a začal mezi ní a premiérem podezíravě tčkat očima. „A co máme dělat v době vaší nepřítomnosti, premiére?“ chtěl vědět. „Čekat? Nebo bojovat s jednou rukou svázanou za zády?“

„Vaše Veličenstvo, jsem polichocen, že považujete podporu Montfortu za tak nezbytnou,“ zakřenil se Davidson. „A omlouvám se, ale nemůžu porušit zákony své země, dokonce ani ve válce ne. Nezpronevěřím se našim principům. Má moc vychází z vůle lidu. A právě ten vám koneckonců dopomůže znovu získat korunu.“ Varování v jeho slovech bylo stejně očividné jako úsměv, který měl stále ještě přišpen-dlený na tváři.

V tomhle byl otec lepší než Cal. Sám se skryl za prázdný úsměv. „Nikdy bychom po žádném vůdci nechtěli, aby se postavil proti vlastnímu národu, pane.“

„Samozřejmě že ne,“ odušila ta Rudá holka se zjizvenou tváří. Otec její urážku mlčky přešel, jen proto, aby udržel koalici. Nebýt našeho spojení, domnívám se, že by ji na místě zabil, aby dal všem lekci slušného chování.

Cal se trochu uklidnil a snažil se zachovat chladnou hlavu. „Jak dlouho budete pryč, premiére?“

„To záleží na mé vládě, ale neočekávám, že by mělo dojít k sáhodlouhým diskuzím,“ odpověděl mu Davidson.

Královna Anabel pobaveně spráskla ruce a zasmála se, čímž se vrásky na její tváři ještě prohloubily. „Jak zajímavé. A co vaše vláda považuje za sáhodlouhou diskuzi?“

V tu chvíli jsem měla pocit, jako bych sledovala špatné divadelní představení. Ani jeden z herců, ani otec, ani Davidson, ani Anabel, nevěřili tomu druhému ani slovo.

„Debatu trvající mnoho a mnoho let,“ povzdechl si Davidson. Rozhodl se přistoupit na její pokus o nucený humor. „V demokracii může být veselo. Ne že by to tu někdo z vás mohl vědět.“

To poslední rýpnutí mělo zabolet a taky že zabolet. Anabele ztuhl úsměv na rtech a poklepala prsty na stůl. Další varování. Díky svým schopnostem může jednoduše ničit. Stejně jako my ostatní. Všichni se smrtícími schopnostmi a vlastní motivací. Nevěděla jsem, jak dlouho se ještě udržím.

„Jsem nadšená, že to uvidím na vlastní oči.“

V sále se udělalo vedro snad ještě dřív, než to Mare dořekla. Ona jediná se na Cala ani nepodívala. Zato on se do ní vpíjel očima a chvěly se mu rty. Mare se ale tvářila odhodlaně a zcela nečitelně. Myslím, že se od Davidsona dost učí.

Rychle jsem si zakryla ústa, aby si nikdo nevšiml, že jsem se samým překvapením uchichtla. Když jde o to, jak naštvat Calory, má Mare neskutečný talent. Až jsem si začala říkat, jestli si to dopředu plánuje. Jestli v noci tajně nepřemýšlí, jak zmást Mavenu nebo vytočit Cala.

Je to možné? Dokázala by něco takového?

Instinktivně jsem se pokusila udusit jiskřičku naděje, která ve mně vzplála, hned v zárodku, ale nakonec jsem ji nechala slít.

S Mavenu se jí to povedlo. Dostatečně ho zaměstnávala. Vyváděla ho z rovnováhy. Držela ho dost daleko od tebe. Tak proč by se jí to samé nemělo podařit s Calem?

„V tom případě budete skvělou nortskou velvyslankyní.“ Snažila jsem se znít znuděně, nezaujatě. Zcela bez zájmu. Nechtěla jsem, aby si někdo uvědomil, že házím kost co nejdál s vědomím, že štěně za ní poslušně poběží. Mare na mě upřela oči a maličko zvedla obočí. *No tak, Mare.* Ještěže nikdo z přítomných neumí číst moje myšlenky.

„Ne, to nebude, Evangelino,“ procedil rázně Cal skrz zaťaté zuby. „Nechci vás nijak urazit, premiére, ale nevíme o vašem národě dost na to...“

Naklonila jsem hlavu a probodla svého zaslíbeného pohledem. Přes šupinatou zbroj na klíční kosti mi spadl pramen stříbrných vlasů. A v celém těle mi pulzovala ta moc, přestože malinká, kterou jsem

v tu chvíli měla. „Je snad lepší způsob, jak se o něm dozvědět víc? Přijmou ji s veškerými poctami, jako hrdinku. Montfort je přeci zemí novokrevných. Její přítomnost naší věc jen podpoří. Nebo se mylím, premiére?“

Davidson se na mě zahleděl svými nečitelnými očima. Jako by se mi díval až do srdce. *Jen se klidně dívej, ty Rudý.* „Nepochybně.“

„A vy budete věřit jejím zprávám o tom, co tam uvidí? Věříte, že si nic nepřikráší ani nic nevynechá?“ poznamenala nevěřičně Anabel. „Nenechte se splést, princezno Evangelino, ta dívka není loajální nikomu se stříbrnou krví.“

Cal i Mare sklopili oba zrak, jako by se bránili pohledu jeden na druhého.

Pokrčila jsem rameny. „Tak s ní pošlete ještě nějakého Stříbrného. Například lorda Jacose,“ navrhla jsem. Toho postaršího muže ve žlutém hábitu zjevně překvapilo, že se o něm někdo zmínil. Vypadal unaveně jako obnošený kus látky. „Pokud mi paměť slouží, jste učenec, nebo ne?“

„To jsem,“ zamumlal.

Mare trhla hlavou. Tváře měla rudé, jinak ale nadále působila klidně. „Pošlete se mnou, koho chcete. Ale já do Montfortu pojedu a žádný král nemá právo mi v tom bránit. Samozřejmě to ale může zkusit.“

Výborně. Calore ve svém křesle úplně ztuhl. Babička se k němu trochu přiblížila. Ve srovnání s ním vypadala menší, ale společnou podobu nezapřeli. Stejně bronzové oči, stejně široká ramena, rovný nos. Stejně srdce vojáka. A nakonec i stejná ambice. Bedlivě pozorovala, jak na její následující slova zareaguje. „Takže lord Jacos a Mare Barrowová budou reprezentovat skutečného nortského krále spolu s...“

To už ale z Calova náramku vyšlehla jiskra a pomalu se mu prošla po kloubech prstů.

„Skutečný nortský král se bude reprezentovat sám,“ prohlásil Cal s očima upřenými na plamen.

Mare na druhé straně sálu zaskřípala zuby. Stálo mě všechny síly zůstat klidná a odměřená, ale uvnitř v srdci jsem jásama a tančila. *Nakonec to bylo tak snadné.*

„Tiberiasi,“ sykla Anabel. Ale Cal se ani neobtěžoval s odpovědí. A ona na něj neměla jak tláčit. *Způsobila sis to sama, stará hloupá ženo. Udělala jsi z něj krále. Tak ho teď poslouvej.*

„Připouštím, že v sobě mám kus strýčkovy a matčiny vrozené zvědavosti,“ pokračoval Cal. Kdykoli se zmiňoval o matce, vždycky hovořil tak nějak něžněji. Přiznávám, že toho o ní moc nevím. Coriane Jacosová nebyla tématem hovoru, které by královna Elara dobře snášela. „Rád bych vaši svobodnou republiku navštívil, abych se na vlastní oči přesvědčil, zda je vše, co se o ní vypráví, pravda.“ Pak trochu ztišil hlas a zadíval se na Mare tak planoucím pohledem, jako by ji mohl přimět, aby ho opětovala. Což mu nevyšlo. „Rád si o věcech dělám vlastní obrázek.“

Davidson přikývl a na vteřinu poodhalil svou masku, když se mu zablýsklo v oku. „Budete vítán, Vaše Veličenstvo.“

„Výborně,“ mrkl Cal ohnivě a zaklepal do stolu. „Pak je vše dojednáno.“

Jeho babička se zatvářila tak, jako by snědla něco velice hořkého. „Domluveno?“ odfrkla si. „Nic není domluveno. Musíš vztyčit svou vlajku nad Delfou, prohlásit ji hlavním městem, ovládnout další teritoria, zdroje a lid, musíš na svou stranu získat víc rodů...“

Ale Cal byl neoblomný. „Skutečně potřebujeme zdroje, babičko. Vojáky. A Montfort je má.“

„V tom máte pravdu,“ promluvil najednou otec hlubokým silným hlasem, který v mém srdci vyvolal dávný strach.

Že by se na mě zlobil, že jsem to prosadila? Nebo je se mnou naopak spokojen? Už jako dítě jsem se naučila, co znamená pohněvat si Vola Samose. Stane se z vás přízrak. Ignorovaný. Nechtěný. Dokud si nevysloužíte omilostnění výsledky a chytrostí.

Koutkem oka jsem se na otce podívala. Král Riftu seděl vzpřímeně na trůnu. Bledý, dokonalý. Pod jeho bezchybně zastřiženým voussem jsem zahlédla stín úsměvu. Takže jsem si mohla tiše oddechnout.

„Žádost samotného krále Norty bude mít v premiérově vládě určitě velkou váhu,“ pokračoval otec. „A tuto naši alianci jen posílí. I já bych měl vyslat někoho, kdo bude reprezentovat království Rift.“

Hlavně ne Tollyho! Jen to ne! chtěla jsem vykřiknout. Mare Barrowová mi sice slíbila, že ho nezabije, ale jejímu slovu jsem mohla jen těžko věřit, zvlášť když by se jí naskytla tak výhodná příležitost. Úplně jsem to viděla. Narafícila by to jako nehodu, která by byla všechno jen ne náhoda. Navíc by ho jakožto jeho manželka musela doprovázet i Elane. *Jestli otec pošle Tollyho, vrátí se nám v rakvi.*

„Připojí se k vám i Evangelina.“

Mou úlevu nahradila ve zlomku vteřiny nevolnost.

Nemohla jsem se rozhodnout, jestli se přede všemi pozvracet, nebo si poručit další pohár vína. V hlavě na mě křičelo tisíc hlasů a všechny ječely to samé.

Způsobila sis to sama, ty malá hloupá holko.